

CSORBA BÉLA VERSEI

A DUNA-PARKBAN (VAGY HOL)

Lukas cipőkkel jártalak,
te mocsokba fagyott,
nyírfasöprű fák alatt
jókedvem rég elhagyott.

Kakaduk seggében a szálka:
rubin; zafír, smaragd . . .
S változatlan *a szegények ára!*
S változatlan cinkosság dagad

Új Rendek jeges áramában
— az *értelmiségi lét.*
Hogy megtermékenyített mámorában
árulja világnézetét.

. . . S főve önlevüktől felkent
bíráknak friss poronty:
a „poézis” is *mindig elkelt!*
(Néma zsinegen a ponty.)

AMA CSÜTÖRTÖK ÉJSZAKÁJÁN

Először az erényes rablók jönnek,
Kobakjukban zsong majd a józan ész,
És hullik a hulla a hullámsírba,
És testeden csorog az oltott méz.

Jönnek utánuk a plébános lelkek,
 „Ne ölj!” — de csörög a zsebben a jén,
 És bukik a bulla e szűzi pírra,
 „Bourgeois legyél, s ne citoyen.”

Tájtétkzó lovakon a Vizigótok,
 Útjukat jelzik friss akasztófák,
 Berobognak, hogy megteremtsék ismét
 Kristálypaloták Köztársaságát.

Nem Kromoszóma, Isten, Világszellem,
 Olajfa-hegyedre Kémbolygó néz,
 Ki itt az áruló: Jézus vagy Júdás?
 „Szempont kérdése újra az egész.”

Az Igazság göze is szertefoszlik,
 Mint a megromlott gombapaprikás.
 E sárteke csak lassan, halkán oszlik,
 Még olyan kerek — hát szeresse más.

SZIBILLÁK ÓCSKA KÖNYVE

Ady Endréhez

Rajtunk már Talizmán nem segít.
 Sem üstököscsóvákából ködlő
 mérges Cianid.
 Mint vámpírfogtól sebzett
 üde leányajkak,
 repeg a meggörbült Tér.
 Arca hamis tükrébe mered,
 ki látta itt cherubok seregét
 ég és föld között lángoló
 phallosszal szállani.
 Térdig a vérben,
 könyökig a könnyben?
 Únottan hanyatlik századunk:
 temeti művetélt Messiásait.

Csáth Gézához

Zöld herében, alkonyatkor.
Mint benzinnel felgyújtott, lángoló
kutyák . . .
Én ismerem ezt a hentest.
Ez az anyánk.